

Рішення, прийняті п'ятою судовою палатою Вищого адміністративного суду України

ПОСТАНОВА ВИЩОГО АДМІНІСТРАТИВНОГО СУДУ УКРАЇНИ від 6 грудня 2011 р.

(в и т я г)

Вищий адміністративний суд України у складі колегії суддів: Зайця В. С. (головуючого, доповідача), Веденяпіна О. А., Кочана В. М., Олексієнка М. М., Цвіркуна Ю. І. (суддів), розглянувши у відкритому судовому засіданні справу за позовом Т. Л. О. до Вищої ради юстиції про скасування рішення Вищої ради юстиції про внесення подання,

В С Т А Н О В И В:

25 жовтня 2011 р. Т. Л. О. пред'явила адміністративний позов до Вищої ради юстиції про скасування подання Вищої ради юстиції від 27 вересня 2011 р. до Верховної Ради України про її звільнення з посади судді господарського суду Одеської області за порушення присяги судді.

11 листопада 2011 р. позивачка уточнила позовні вимоги і просила скасувати рішення Вищої ради юстиції від 27 вересня 2011 р. № 678/о/15-11 про внесення подання до Верховної Ради України про звільнення Т. Л. О. з посади судді господарського суду Одеської області за порушення присяги судді.

В судовому засіданні позивачка підтримала позовні вимоги, мотивує їх тим, що 27 вересня 2011 р. Вища рада юстиції, підтримавши пропозиції К. В. В. від 6 липня 2010 р., К. В. В. від 8 липня 2010 р., К. Р. Р. від 18 жовтня 2010 р., прийняла рішення про внесення подання до Верховної Ради України про звільнення Т. Л. О. з посади судді господарського суду Одеської області за порушення присяги судді. Однак з такими висновками вона не погоджується і заперечує те, що з її сторони були наявні ознаки необ'єктивності та упередженості, а також і те, що неправильне застосування нею норм процесуального законодавства було вчинено свідомо.

Представник відповідача в запереченнях проти позову та в судовому засіданні просила відмовити у його задоволенні, посиляючись на те, що Вища рада юстиції прийняла рішення від 27 вересня 2011 р. з дотриманням процедури прийняття відповідно до норм Конституції України, Закону України «Про Вищу раду юстиції» та Регламенту Вищої ради юстиції, встановивши факт порушення присяги судді Т. Л. О.

Заслухавши пояснення позивача, представника відповідача та дослідивши матеріали справи, колегія суддів дійшла висновку, що позов задоволенню не підлягає.

Суд, дослідивши матеріали, надані представником відповідача, встановив, що до Вищої ради юстиції 8 та 11 лютого 2010 р. надійшли колективні, аналогічні за змістом скарги від голови правління ГО «Антирейдерський рух» К. Ю. І., голови ГО «Комітет протидії корупції та організованій злочинності» В. В. М., голови Одеської міської організації роботодавців Ш. Ю. Ю. від 18 січня 2010 р. та лист народного депутата України Г. С. Р. від 9 лютого 2010 р. про порушення суддею господарського суду Одеської області Т. Л. О. норм чинного законодавства України, зокрема під час розгляду судових справ № 22/362-07-8422, № 22/208-08-5580, № 22/96-09-3329, № 22/97-09-3330, № 22/115-09-2696, № 22/128-09-2891, № 22/239-09-6433

30 березня 2010 р. до Вищої ради юстиції надійшло депутатське звернення першого заступника Голови Комітету Верховної Ради України з питань правосуддя, народного депутата України К. Ю. А. з доданою скаргою голови правління ГО «Антирейдерський рух» К. Ю. І., голови ГО «Комітет протидії корупції та організованій злочинності» В. В. М. та голови Одеської міської організації роботодавців Ш. Ю. Ю. від 18 січня 2010 р. однакового змісту з попередньо надісланими.

9 березня 2010 р. Головою Вищої ради юстиції І. Л. П. видано доручення № 44/0/4-10 члену Вищої ради юстиції К. В. В. на перевірку відомостей, викладених у вказаних вище зверненнях (скаргах).

З приводу обставин, викладених у скаргах ГО «Антирейдерський рух», суддею Т. Л. О. надано свої пояснення, які були направлені відповідачу листом від 14 квітня 2010 р.

За результатами перевірки член Вищої ради юстиції К. В. В. 16 червня 2010 р. надіслав до Вищої ради юстиції довідку з висновком про наявність підстав для внесення подання про звільнення Т. Л. О. з посади судді господарського суду Одеської області за порушення присяги судді.

Із зазначеною довідкою Т. Л. О. ознайомила, що підтверджується її підписом на останній сторінці довідки, повернутої на адресу Вищої ради юстиції 4 серпня 2010 р.

6 липня 2010 р. член Вищої ради юстиції К. В. В. надіслав до Вищої ради юстиції довідку-пропозицію із зміненою резолютивною частиною, а листом Вищої ради юстиції від 19 липня 2010 р. № 5419/0/9-10 зазначену довідку було направлено для ознайомлення Т. Л. О.

Т. Л. О. із довідкою-пропозицією ознайомила, що підтверджується її підписом на останній сторінці довідки, повернутої на адресу Вищої ради юстиції.

8 липня 2010 р. член Вищої ради юстиції К. В. В. звернувся до Вищої ради юстиції з пропозицією про внесення подання про звільнення Т. Л. О. з

посади судді господарського суду Одеської області за порушення присяги судді у зв'язку з порушенням нею норм чинного законодавства України під час розгляду справ № 22/96-09-3329, № 22/97-09-3330, № 22/208-08-5580, № 22/128-09-2891, № 22/115-09-2696, № 22/362-07-8422.

З цією довідкою Т. Л. О. ознайомила 4 серпня 2010 р., про що свідчить дата та підпис судді на останній сторінці довідки-пропозиції.

27 серпня 2010 р. на адресу Вищої ради юстиції разом з листом голови суду від 9 серпня 2010 р. надійшли пояснення судді щодо фактів, викладених у довідці-пропозиції К. В. В.

18 жовтня 2010 р. член Вищої ради юстиції К. Р. Р. також звернувся до Вищої ради юстиції з пропозицією про внесення подання про звільнення Т. Л. О. з посади судді за порушення присяги судді у зв'язку з порушенням нею норм чинного законодавства України під час розгляду справ № 22/96-09-3329, № 22/97-09-3330.

Листом голови Вищої ради юстиції від 8 листопада 2010 р. № 11007/0/9-10 вказана пропозиція направлена на адресу суду для ознайомлення судді, з якою Т. Л. О. ознайомила 16 листопада 2010 р., про що свідчить підпис судді на останній сторінці довідки-пропозиції К. Р. Р.

На підставі зазначених вище довідок-пропозицій, матеріалів перевірки, пояснень судді Т. Л. О. та висновку секції Вищої ради юстиції на засіданні Вищої ради юстиції 27 вересня 2011 р. було прийнято рішення № 678/о/15-11 про внесення подання до Верховної Ради України про звільнення Т. Л. О. з посади судді господарського суду Одеської області за порушення присяги судді.

В цьому рішенні зазначено, що встановлені обставини свідчать про несумлінність судді господарського суду Одеської області Т. Л. О. при виконанні своїх службових обов'язків, систематичне порушення нею вимог законодавства України при здійсненні правосуддя і є підставою для внесення подання про звільнення її з посади судді за порушення присяги судді.

Доводи позивачки про те, що відповідачем не було наведено жодних доказів того, що при винесенні нею ухвал про забезпечення позову, скасованих судами вищого рівня, були вчинені умисні порушення вимог законодавства України при здійсненні правосуддя, є безпідставними з огляду на таке.

Ухвали про застосування заходів забезпечення позовів, постановлені суддею Т. Л. О. у справах № 22/97-09-3330, № 22/208-08-5580, № 22/239-09-6433, № 22/128-09-2891, були скасовані судами апеляційної чи касаційної інстанцій. У справі № 22/362-07-8422 ухвала суду про забезпечення позову від 8 листопада 2007 р. скасована ухвалою судді Т. Л. О. від 16 листопада 2007 р. у зв'язку з тим, що позивачем не надано суду жодного доказу на підтвердження обставин, викладених у клопотанні про забезпечення позову.

З постанов Вищого господарського суду України, якими скасовано ухвали судді господарського суду Одеської області Т. Л. О. про забезпечення

позову, вбачається, що в ухвалах, які постановляла суддя Т. Л. О., відсутнє обґрунтування, яким чином нежиття застосованих судом заходів до забезпечення позову може утруднити чи зробити неможливим виконання в подальшому рішення господарського суду, а заборона виконувати обов'язки генерального директора (керівника) юридичної особи є прямим втручанням у діяльність цих юридичних осіб.

Крім того, забороняючи органам державної виконавчої служби здійснювати примусове виконання рішення господарського суду в іншій справі, суддя Т. Л. О. проігнорувала один з основних принципів судочинства, закріплений у ст. 124 Конституції України, щодо обов'язковості судових рішень.

Вищий господарський суд також неодноразово вказував на те, що заходи забезпечення позову, застосування яких вимагав позивач, є неадекватними та невідповідними заявленим позовним вимогам, а ухвала господарського суду Одеської області, постановлена суддею Т. Л. О., — невмотивованою.

Зазначені факти підтверджуються оглянутими в судовому засіданні та приєднаними до справи копіями матеріалів перевірок, довідок-пропозицій членів Вищої ради юстиції та давали підстави Вищій раді юстиції дійти висновку про порушення Т. Л. О. присяги судді.

Відповідно до п. 2 ч. 1 ст. 30 Закону України «Про Вищу раду юстиції» до Вищої ради юстиції з пропозицією про прийняття подання про звільнення судді з посади може звертатися член Вищої ради юстиції.

Частиною 2 ст. 32 Закону України «Про Вищу раду юстиції» передбачено, що порушенням суддею присяги є:

— вчинення ним дій, що порочать звання судді і можуть викликати сумнів у його об'єктивності, неупередженості та незалежності, у чесності та невідкупності судових органів;

— незаконне отримання суддею матеріальних благ або здійснення витрат, що перевищують доходи такого судді та членів його сім'ї;

— умисне затягування суддею строків розгляду справи понад терміни, встановлені законом;

— порушення морально-етичних принципів поведінки судді.

В частині 2 ст. 105 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» передбачено, що факти, які свідчать про порушення суддею присяги, мають бути встановлені Вищою кваліфікаційною комісією суддів України або Вищою радою юстиції.

Аналізуючи зібрані у справі докази, колегія суддів дійшла висновку, що Вища рада юстиції, встановивши факти, які свідчили про порушення Т. Л. О. присяги судді, прийняла оскаржуване рішення з дотриманням процедури його прийняття відповідно до Регламенту Вищої ради юстиції та в межах повноважень, визначених Конституцією України та Законом України «Про Вищу раду юстиції».

Відповідно до ч. 2 ст. 19 Конституції України органи державної влади та місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Оскільки Вища рада юстиції діяла на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією України, Законом України «Про вищу раду юстиції» та Регламентом Вищої ради юстиції, колегія суддів Вищого адміністративного суду України вважає, що в задоволенні позову необхідно відмовити.

Керуючись статтями 158–163, 171-1 КАСУ, суд

П О С Т А Н О В И В:

В задоволенні позову Т. Л. О. до Вищої ради юстиції про скасування рішення Вищої ради юстиції про внесення подання відмовити.

Постанова є остаточною і не підлягає перегляду в апеляційному чи касаційному порядку.

П О С Т А Н О В А
ВИЩОГО АДМІНІСТРАТИВНОГО СУДУ УКРАЇНИ
від 7 грудня 2011 р.

(в и т я г)

Вищий адміністративний суд України у складі: Олексієнка М. М. (головуючого, доповідача), Зайцева М. П., Рецебуринського Ю. Й., Черпака Ю. К., Шведа Е. Ю. (суддів), розглянувши у відкритому судовому засіданні в приміщенні Вищого адміністративного суду України справу за адміністративним позовом П. М. до Президента України про визнання незаконним і скасування Указу Президента України,

В С Т А Н О В И В:

У листопаді 2011 р. П. М. звернувся в суд з позовом, відповідно до якого просив визнати незаконним і скасувати Указ Президента України «Про відзначення державними нагородами України з нагоди 20-ї річниці незалежності України» від 23 серпня 2011 р. № 845/2011 (далі — Указ) в частині нагородження П. В. орденем «За заслуги» II ступеня.

Посилався на те, що Указ в частині його оскарження прийнято всупереч Конституції та законам України, він є не зрозумілим і не об'єктивним. Обій-

маючи посаду голови спостережної ради Акціонерного товариства «Крюківський вагонобудівний завод», П. В. допускав порушення трудового законодавства щодо працівників товариства, в тому числі і до нього (позивача), тому не заслуговує на таку високу нагороду. Подібні акти Президента України підривають довіру до нього як до гаранта додержання Конституції України.

Позивач у судовому засіданні позовні вимоги підтримав. При цьому зазначив, що П. В., як голова спостережної ради ВАТ «Крюківський вагонобудівний завод», де порушуються трудові права працівників, не заслуговує державної нагороди.

Представник відповідача до суду не з'явився, просив слухати справу за його відсутності.

Вислухавши доводи позивача, дослідивши зібрані у справі докази, суд доходить висновку про відмову в задоволенні позову з урахуванням такого.

Відповідно до п. 25 ст. 106 Конституції України, ч. 2 ст. 25 Закону України «Про державні нагороди» від 16 березня 2000 р. № 1549-III до виключної компетенції Президента України належить нагородження державними нагородами.

Діючи в межах повноважень та у спосіб, передбачений згаданим вище законодавством, 23 серпня 2011 р. Президент України видав Указ № 845/2011 «Про відзначення державними нагородами України з нагоди 20-ї річниці незалежності України», яким нагородив П. В. орденом «За заслуги» II ступеня.

Цей Указ має конституційно-правову природу, належить до актів індивідуальної дії, оскільки не встановлює загальних правил поведінки, а стосується визначеного кола осіб, застосовується одноразово й після реалізації вичерпує свою дію.

Статтею 2 КАСУ визначено завдання адміністративного судочинства, яким є захист прав, свобод та інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб у сфері публічно-правових відносин від порушень з боку органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їхніх посадових і службових осіб, інших суб'єктів при здійсненні ними владних управлінських функцій на основі законодавства, в тому числі на виконання делегованих повноважень.

Зазначені положення Закону свідчать про те, що призначенням судової влади є захист лише порушених, невизнаних або оспорюваних прав, свобод та інтересів учасників правовідносин через здійснення правосуддя.

Позивач не навів обставин, які б свідчили про порушення вказаним Указом його прав, свобод чи інтересів у сфері публічно-правових відносин. Недотримання норм трудового законодавства, допущені уповноваженим органом ВАТ «Крюківський вагонобудівельний завод», були предметом розгляду у порядку цивільного судочинства і не свідчать про порушення прав позивача у сфері публічно-правових відносин, тому підстави для задоволення позову відсутні.

У такому разі суд не проводить перевірку Указу на предмет його законності (відповідності правовим актам вищої юридичної сили).

На підставі наведеного, керуючись статтями 160, 167, 171-1 КАСУ, суд

п о с т а н о в и в:

У задоволенні позову П. М. до Президента України про визнання незаконним і скасування Указу Президента України «Про відзначення державними нагородами України з нагоди 20-ї річниці незалежності України» від 23 серпня 2011 р. № 845/2011 в частині нагородження П. В. орденом «За заслуги» II ступеня відмовити повністю.

Постанова є остаточною і не підлягає перегляду в апеляційному чи касаційному порядку.

П О С Т А Н О В А
ВИЩОГО АДМІНІСТРАТИВНОГО СУДУ УКРАЇНИ
від 13 грудня 2011 р.

(в и т я г)

Вищий адміністративний суд України у складі: Кочана В. М. (головуючого), Веденяпіна О. А., Олексієнка М. М., Рецебуринського Ю. Й., Черпак Ю. К. (суддів), розглянувши у відкритому судовому засіданні адміністративну справу за позовом Б. до Вищої ради юстиції про зобов'язання відповідача вчинити дії щодо проведення перевірки та прийняття рішення,

в с т а н о в и в:

Б. звернулася до суду з адміністративним позовом до Вищої ради юстиції з вимогами про зобов'язання відповідача вчинити дії щодо проведення перевірки її скарги та прийняття рішення за результатами такої перевірки.

В судовому засіданні Б. свої позовні вимоги підтримала та пояснила, що 26 серпня 2011 р. вона звернулася до Вищої ради юстиції зі скаргою про притягнення до дисциплінарної відповідальності судді Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ Н.

У зверненні до Вищої ради юстиції вона вказувала на порушення зазначеним суддею норм процесуального законодавства при розгляді цивільної справи.

За результатами її звернення відповідач перевірку не провів, рішення не прийняв. Про результати розгляду скарги відповідач її не повідомив.

Представник Вищої ради юстиції в судове засідання не з'явився, у письмових поясненнях проти позову заперечив та просив справу розглядати за відсутності представника Вищої ради юстиції.

У запереченнях на позов представник відповідача зазначив, що всі звернення (заяви, скарги, клопотання) розглядаються посадовими особами Вищої ради юстиції в порядку Закону України «Про звернення громадян» в частині, що не суперечить Закону України «Про Вищу раду юстиції» № 22/98-ВР (далі — Закон № 22/98-ВР), а відповідь позивачці було надано посадовою особою в межах наданих законом повноважень.

Вислухавши пояснення позивачки, дослідивши письмові докази у справі, суд вважає, що у задоволенні позовних вимог слід відмовити з огляду на таке.

Судом встановлено, що 26 серпня 2011 р. позивачка звернулася до Вищої ради юстиції зі скаргою про притягнення до дисциплінарної відповідальності судді Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ Н.

З жовтня 2011 р. за вихідним № Б-1020/1-12291/0/9-11 на адресу позивача надіслано відповідь за підписом Голови Вищої ради юстиції К. з якої випливає, що Вища рада юстиції, діючи в межах повноважень, передбачених ст. 131 Конституції України та ст. 3 Закону № 22/98-ВР, не вправі надавати правову оцінку судовим рішенням, зокрема висновкам суду касаційної інстанції за результатами розгляду касаційних скарг, а сама скарга не містить відомостей, які б могли слугувати підставою для призначення перевірки стосовно судді Вищого адміністративного суду України.

Повноваження, організація і порядок діяльності Вищої ради юстиції визначені Конституцією України, Законом № 22/98-ВР та Регламентом Вищої ради юстиції.

Відповідно до Закону № 22/98-ВР Вища рада юстиції є колегіальним, незалежним органом, відповідальним за формування високопрофесійного суддівського корпусу, здатного кваліфіковано, сумлінно та неупереджено здійснювати правосуддя на професійній основі, а також за прийняття рішень стосовно порушень судьями і прокурорами вимог щодо несумісності та у межах своєї компетенції про їх дисциплінарну відповідальність.

Відповідно до змісту ст. 171-1 КАСУ предметом розгляду у Вищому адміністративному суді України можуть бути акти, дії чи бездіяльність Вищої ради юстиції.

Як встановлено в судовому засіданні, Вища рада юстиції як колегіальний орган за результатами звернення позивачки жодних актів (рішень) стосовно притягнення до дисциплінарної відповідальності судді Вищого спеціалізованого суду України не приймала, будь-яких дій не вчиняла та бездіяльності не допускала.

Повідомлення (листи) посадових осіб Вищої ради юстиції не відносяться до актів (рішень) зазначеного колегіального органу, які приймаються відповідно до ч. 4 ст. 24 Закону України № 22/98-ВР більшістю від конституційного складу Ради.

Відповідно до повноважень, визначених ст. 3 Закону № 22/98-ВР, Вища рада юстиції:

1) вносить подання Президенту України про призначення суддів на посади або про звільнення їх з посад;

1-1) за поданням відповідної ради суддів призначає суддів на посади голови суду, заступника голови суду та звільняє їх з цих посад;

2) розглядає справи і приймає рішення стосовно порушення суддями і прокурорами вимог щодо несумісності;

3) здійснює дисциплінарне провадження стосовно суддів Верховного Суду України і суддів вищих спеціалізованих судів;

4) розглядає скарги на рішення про притягнення до дисциплінарної відповідальності суддів апеляційних та місцевих судів, а також прокурорів.

Для вирішення питань, що належать до компетенції Ради, передбачено спеціальний порядок.

Відповідно до ст. 39 Закону № 22/98-ВР дисциплінарне провадження включає такі стадії:

1) перевірка даних про дисциплінарний проступок;

2) відкриття дисциплінарного провадження;

3) розгляд дисциплінарної справи;

4) прийняття рішення.

За наслідками перевірки складається висновок з викладенням фактів і обставин, виявлених під час перевірки, і пропозицій.

Статтею 40 цього ж Закону визначено, що перевірка даних про дисциплінарний проступок здійснюється за дорученням Вищої ради юстиції або Голови Вищої ради юстиції одним із членів Вищої ради юстиції шляхом одержання письмового пояснення від судді та інших осіб, витребування судових справ (їх копій), розгляд яких закінчено, та ознайомлення з судовими справами, розгляд яких не закінчено, одержання іншої інформації від органів державної влади та органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб, керівників підприємств, установ, організацій незалежно від форми власності та підпорядкування, громадян чи їх об'єднань.

За наслідками перевірки складається довідка з викладенням фактичних обставин, виявлених під час перевірки, висновків і пропозицій. З довідкою і матеріалами повинен бути ознайомлений суддя, стосовно якого проводилася перевірка.

Довідка і всі матеріали перевірки передаються до Вищої ради юстиції, яка вирішує питання про доцільність порушення дисциплінарного провадження.

Відповідно до ст. 41 Закону № 22/98-ВР за наявності підстав для дисциплінарного провадження щодо Голови, його заступника чи судді Верховного Суду України, а також Голови, його заступника чи судді вищого спеціалізованого суду дисциплінарне провадження відкривається за постановою Вищої ради юстиції в десятиденний строк з дня одержання даних про дисциплінарний проступок судді, а в разі, якщо ці дані потребують перевірки, — в строк, не більший десяти днів з дня закінчення перевірки.

Отже, суд доходить висновку, що Вищою радою юстиції як колегіальним органом права та інтереси позивача жодним чином порушені не були.

Крім того, суд не може зобов'язати відповідача як колегіальний орган поза межами встановленої процедури розглянути заяву позивача про притягнення судді Вищого адміністративного суду України до дисциплінарної відповідальності.

Керуючись статтями 158–163, 171-1 КАСУ, суд

п о с т а н о в и в:

У задоволенні адміністративного позову Б. відмовити повністю.

Постанова є остаточною і не підлягає перегляду в апеляційному чи касаційному порядку.

П О С Т А Н О В А ВИЩОГО АДМІНІСТРАТИВНОГО СУДУ УКРАЇНИ *від 21 грудня 2011 р.*

(в и т я г)

Вищий адміністративний суд України у складі: Олексієнка М. М. (головиючого, доповідача), Зайця В. С., Рецебуринського Ю. Й., Черпака Ю. К., Шведа Е. Ю. (суддів), розглянувши у відкритому судовому засіданні в приміщенні Вищого адміністративного суду України справу за адміністративним позовом К. до Президента України про визнання дій та бездіяльності протиправними щодо неналежного розгляду звернень і зобов'язання вчинити дії, направлені на боротьбу з корупцією,

в с т а н о в и в:

У грудні 2011 р. К. звернулася з позовом, відповідно до якого з урахуванням уточнених позовних вимог просила:

— визнати протиправними дії та бездіяльність Президента України, в тому числі Адміністрації Президента України, допущені при розгляді її звер-

нень, в яких викривались корупційні діяння посадових осіб Уманського міськрайонного суду Черкаської області;

— зобов'язати Главу держави звернутися з дорученням до Генерального прокурора України, Голови Служби безпеки України, Міністра внутрішніх справ України для вжиття заходів, направлених на виявлення та викриття корупційних дій, допущених суддями Уманського міськрайонного суду;

— стягнути судові витрати.

Посилалась на те, що вона у вересні та жовтні 2011 р. зверталась до Президента України як гаранта додержання Конституції України, прав і свобод людини та громадянина з проханням вжиття заходів реагування на корупційні діяння, які вчиняються суддями Уманського міськрайонного суду Черкаської області, зокрема заступником голови суду, суддею та самим головою цього суду. Проте Главою держави не тільки не вжито заходів, передбачених законом, а й взагалі звернення належним чином не розглянуті та рішення по них не прийняті. Наслідком такої бездіяльності Президента України стала організація переслідування її сім'ї з боку всього складу Уманського міськрайонного суду.

Представник Президента України у запереченні просить відмовити в задоволенні позовних вимог з огляду на їх безпідставність. Зазначає, що Адміністрацією Президента України скаргу К. від 22 вересня 2011 р. повернуто заявнику у зв'язку з тим, що вона оформлена без дотримання вимог, встановлених ст. 5 Закону України «Про звернення громадян». Скарга від 31 жовтня 2011 р. щодо незаконності дій заступника голови Уманського міськрайонного суду спрямована до прокуратури Черкаської області для здійснення перевірки фактів, викладених у ній, і прийняття рішення.

У судовому засіданні позивачка позовні вимоги підтримала. Зазначила, що Президент України зобов'язаний був вжити дієвих заходів, направлених на боротьбу з корупцією в Уманському міськрайонному суді, і не направляти скарги до прокуратури Черкаської області, оскільки остання жодних суттєвих дій не вчиняла за її попередніми зверненнями.

Представник відповідача в судове засідання не з'явилась, просила слухати справу за її відсутності.

Вислухавши доводи позивачки, дослідивши матеріали справи, суд доходить висновку про відмову у задоволенні адміністративного позову з огляду на таке.

Згідно з положеннями ч. 2 ст. 55 Конституції України, ст. 2 КАСУ під бездіяльністю розуміється певна форма поведінки особи (колегіального органу), пов'язана з невчиненням дій, які вона повинна вчинити на підставі закону, що призвело до певних негативних наслідків для громадянина чи юридичної особи.

Неправомірні дії — це дії, які порушують положення законів, інших нормативно-правових актів і принципів права.

Наявні у справі докази не дають підстав вважати, що Президент України допустив протиправні дії чи бездіяльність при розгляді звернень К.

Повноваження Президента України визначаються виключно Конституцією України, зокрема розділом V Конституції України. При цьому, як неодноразово наголошувалось Конституційним Судом України у своїх рішеннях, інші законодавчі акти не можуть покладати додаткових прав чи обов'язків на Главу держави, крім тих, що передбачені нормами Конституції України. Відповідно до ст. 106 Конституції Президент України:

1) забезпечує державну незалежність, національну безпеку і правопорядок держави;

2) звертається з посланнями до народу та із щорічними і позачерговими посланнями до Верховної Ради України про внутрішнє і зовнішнє становище України;

3) представляє державу в міжнародних відносинах, здійснює керівництво зовнішньополітичною діяльністю держави, веде переговори та укладає міжнародні договори України;

4) приймає рішення про визнання іноземних держав;

5) призначає та звільняє глав дипломатичних представництв України в інших державах і при міжнародних організаціях; приймає вірчі і відкличні грамоти дипломатичних представників іноземних держав;

6) призначає всеукраїнський референдум щодо змін Конституції України відповідно до ст. 156 цієї Конституції, проголошує всеукраїнський референдум за народною ініціативою;

7) призначає позачергові вибори до Верховної Ради України у строки, встановлені цією Конституцією;

8) припиняє повноваження Верховної Ради України, якщо протягом тридцяти днів однієї чергової сесії пленарні засідання не можуть розпочатися;

9) призначає за згодою Верховної Ради України Прем'єр-міністра України; припиняє повноваження Прем'єр-міністра України та приймає рішення про його відставку;

10) призначає за поданням Прем'єр-міністра України членів Кабінету Міністрів України, керівників інших центральних органів виконавчої влади, а також голів місцевих державних адміністрацій та припиняє їхні повноваження на цих посадах;

11) призначає за згодою Верховної Ради України на посаду Генерального прокурора України та звільняє його з посади;

12) призначає половину складу Ради Національного банку України;

13) призначає половину складу Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення;

14) призначає на посади та звільняє з посад за згодою Верховної Ради України Голову Антимонопольного комітету України, Голову Фонду держав-

ного майна України, Голову Державного комітету телебачення і радіомовлення України;

15) утворює, реорганізовує та ліквідує за поданням Прем'єр-міністра України міністерства та інші центральні органи виконавчої влади, діючи в межах коштів, передбачених на утримання органів виконавчої влади;

16) скасовує акти Кабінету Міністрів України та акти Ради міністрів Автономної Республіки Крим;

17) є Верховним Головнокомандувачем Збройних Сил України; призначає на посади та звільняє з посад вище командування Збройних Сил України, інших військових формувань; здійснює керівництво у сферах національної безпеки та оборони держави;

18) очолює Раду національної безпеки і оборони України;

19) вносить до Верховної Ради України подання про оголошення стану війни та приймає рішення про використання Збройних Сил України у разі збройної агресії проти України;

20) приймає відповідно до закону рішення про загальну або часткову мобілізацію та введення воєнного стану в Україні або в окремих її місцевостях у разі загрози нападу, небезпеки державній незалежності України;

21) приймає у разі необхідності рішення про введення в Україні або в окремих її місцевостях надзвичайного стану, а також оголошує у разі необхідності окремі місцевості України зонами надзвичайної екологічної ситуації — з наступним затвердженням цих рішень Верховною Радою України;

22) призначає третину складу Конституційного Суду України;

23) утворює суди у визначеному законом порядку;

24) присвоює вищі військові звання, вищі дипломатичні ранги та інші вищі спеціальні звання і класні чини;

25) нагороджує державними нагородами; встановлює президентські відзнаки та нагороджує ними;

26) приймає рішення про прийняття до громадянства України та припинення громадянства України, про надання притулку в Україні;

27) здійснює помилювання;

28) створює у межах коштів, передбачених у Державному бюджеті України, для здійснення своїх повноважень консультативні, дорадчі та інші допоміжні органи і служби;

29) підписує закони, прийняті Верховною Радою України;

30) має право вето щодо прийнятих Верховною Радою України законів із наступним поверненням їх на повторний розгляд Верховної Ради України;

31) здійснює інші повноваження, визначені Конституцією України.

У зверненнях від 22 вересня та 31 жовтня 2011 р. позивачка просила Президента України особисто вжити вичерпних заходів реагування на, як

вона вважає, незаконні, корупційні діяння, допущені суддями Уманського міськрайонного суду Черкаської області.

Вказані звернення були предметом розгляду Адміністрації Президента України у межах її повноважень, передбачених п. 28 ч. 1 ст. 106 Конституції України, пп. 20 п. 4 Положення про Адміністрацію Президента України, затвердженого Указом Президента України від 2 квітня 2010 р. № 3504/2010.

Згідно з повідомленням завідувача відділу опрацювання звернень громадян Адміністрації Президента України від 28 вересня 2011 р. № 22/112157-23 звернення К. від 22 вересня 2011 р. повернуто заявнику у зв'язку з тим, що воно оформлено без дотримання вимог, встановлених ст. 5 Закону України «Про звернення громадян» від 2 жовтня 1996 р. № 393/96-ВР (далі — Закон № 393/96-ВР).

Такий висновок ґрунтується на положеннях вище згаданого Закону, оскільки прохання, зазначене у скарзі позивачки, дійсно було не конкретизоване, що не давало можливості прийняти обґрунтоване рішення.

Скарга від 31 жовтня 2011 р., в якій К. просила вжити заходів реагування на протиправні, корупційні дії заступника голови Уманського міськрайонного суду, спрямована до прокуратури Черкаської області для здійснення перевірки і прийняття рішення. Такий висновок ґрунтується на положеннях ч. 3 ст. 7 Закону № 393/96-ВР, статтях 4 та 5 Закону України «Про прокуратуру» від 5 листопада 1991 р. № 1789-XII.

У випадку, якщо громадянин вважає, що орган державної влади, посадова чи службова особа цього органу здійснила злочинне або корупційне діяння, має право повідомити про це органи, наділені повноваженнями боротьби із корупцією, а у разі прийняття рішення вказаними органами, оскаржити його, в тому числі, до суду. Таким правом може скористатись і позивачка.

З огляду на викладене суд не знаходить підстав вважати протиправними дії чи бездіяльність Президента України при розгляді звернень позивачки та, відповідно, зобов'язувати Главу держави звертатись з дорученням до Генерального прокурора України, Голови Служби безпеки України, Міністра внутрішніх справ України стосовно виявлення і викриття корупційних діянь, вчинених суддями Уманського міськрайонного суду Черкаської області.

Оскільки судові рішення ухвалюється не на користь позивачки, то відповідно до ч. 1 ст. 91 КАСУ не підлягають задоволенню і вимоги в частині стягнення судових витрат.

На підставі наведеного, керуючись статтями 160, 161, 162, 163, 167, 171-1 КАСУ, суд

П О С Т А Н О В И В:

Відмовити у задоволенні позову К. до Президента України про визнання дій та бездіяльності протиправними щодо неналежного розгляду її звернень і зобов'язання вчинити дії, направлені на надання доручень з виявлення та

викриття корупційних діянь, вчинених судьями Уманського міськрайонного суду Черкаської області.

Постанова є остаточною та оскарженню не підлягає.

ПОСТАНОВА
ВИЩОГО АДМІНІСТРАТИВНОГО СУДУ УКРАЇНИ
від 21 грудня 2011 р.

(в и т я г)

Вищий адміністративний суд України у складі колегії суддів: Олексієнка М. М. (головуючого, доповідача), Зайця В. С., Рецебуринського Ю. Й., Черпака Ю. К., Шведа Е. Ю. (суддів), розглянувши у відкритому судовому засіданні в приміщенні Вищого адміністративного суду України справу за адміністративним позовом К. до Вищої кваліфікаційної комісії суддів України (далі — Комісія) про визнання незаконним рішення,

в с т а н о в и в:

У жовтні 2011 р. К. звернувся з адміністративним позовом, відповідно до якого просив визнати незаконним рішення Комісії від 15 вересня 2011 р. № 2798/Дп-11 (далі — Рішення) про відкриття дисциплінарної справи відносно нього як судді Галицького районного суду Івано-Франківської області.

Посилався на те, що оскаржуване Рішення ухвалено всупереч Закону України «Про судоустрій і статус суддів», Регламенту Вищої кваліфікаційної комісії суддів України. Зокрема, при розгляді питання про відкриття дисциплінарної справи Комісія, в порушення ст. 94 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», пунктів 3.4.1, 5.3, 5.4, 5.4.2 Регламенту, його, як особу, щодо якої мало розглядатись це питання, не повідомила про час і місце проведення засідання, чим позбавила права бути присутнім при розгляді скарги, надавати пояснення з приводу прийнятого рішення у справі про адміністративні правопорушення.

Крім того, відповідачем неповно з'ясовані обставини у справі про адміністративне правопорушення, яку він розглядав.

У запереченні на позовні вимоги представник відповідача зазначила, що оскаржуване рішення ухвалено відповідно до вимог чинного законодавства, в тому числі Регламенту Вищої кваліфікаційної комісії суддів України. Присутність судді, стосовно якого вирішується питання про відкриття чи від-

мову у відкритті дисциплінарної справи, не передбачена. Така присутність обов'язкова лише при розгляді дисциплінарної справи.

Позивач у судове засідання не з'явився, просив слухати справу за його відсутності.

Представник відповідача проти позову заперечила. Суду пояснила, що Комісія повідомляла позивача про час і місце проведення засідання.

Вислухавши доводи осіб, які з'явились у судове засідання, дослідивши зібрані у справі докази, суд доходить висновку про задоволення позову з урахуванням такого.

Відповідно до частин 1 та 3 ст. 2 КАСУ завданням адміністративного судочинства є захист прав, свобод та інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб у сфері публічно-правових відносин від порушень з боку органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їхніх посадових і службових осіб, інших суб'єктів при здійсненні ними владних управлінських функцій, на основі законодавства, в тому числі на виконання делегованих повноважень шляхом справедливого, неупередженого та своєчасного розгляду адміністративних справ.

З цією метою у справах щодо оскарження рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень адміністративні суди перевіряють, чи прийняті (вчинені) вони:

1) на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України;

2) з використанням повноваження з метою, з якою це повноваження надано;

3) обґрунтовано, тобто з урахуванням усіх обставин, що мають значення для прийняття рішення (вчинення дій);

4) безсторонньо (неупереджено);

5) розсудливо;

6) з дотриманням принципу рівності перед законом, запобігаючи несправедливій дискримінації;

7) пропорційно, зокрема з дотриманням необхідного балансу між будь-якими несприятливими наслідками для прав, свобод та інтересів особи і цілями, на досягнення яких спрямоване це рішення (дія);

8) з урахуванням права особи на участь у процесі прийняття рішення;

9) своєчасно, тобто протягом розумного строку.

Наявні у справі докази дають підстави вважати, що Комісією при прийнятті рішення від 15 вересня 2011 р. № 2798/Дп-11, яким відкрито дисциплінарну справу щодо позивача як судді Галицького районного суду Івано-Франківської області, порушено вимоги чинного законодавства.

Так, відповідно до ч. 7 ст. 94 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 7 липня 2010 р. № 2453-VI (далі — Закон № 2453-VI) на голову Комісії

покладено обов'язок визначити дату, час і місце проведення засідання, перелік питань, що виносяться на засідання Комісії, і не пізніше як за десять днів до засідання повідомити про це особу, щодо якої має розглядатись питання.

В порушення вимог згаданої статті позивача не було належним чином повідомлено про те, що 15 вересня 2011 р. на засіданні Комісії буде вирішуватись питання про відкриття дисциплінарної справи відносно нього чи відмову в її відкритті.

Надані представником відповідача докази, зокрема копія листа від 5 вересня 2011 р. № 8/вк-7553/11, витяг з реєстру відправленої кореспонденції від 5 вересня 2011 р., не свідчать про виконання Комісією норм згаданого вище Закону в частині повідомлення особи, щодо якої має розглядатись питання. Згідно із зазначеними документами К. повідомлявся про розгляд. Проте, як свідчить зміст довідки Галицького районного суду Івано-Франківської області від 20 грудня 2011 р., за період з 5 по 15 вересня 2011 р. на поштову адресу на ім'я судді К. кореспонденція з Вищої кваліфікаційної комісії суддів України не надходила.

Крім того, порядок підготовки питань до розгляду на засіданнях Комісії регулюється розділом IV Регламенту Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, затвердженого рішенням від 8 червня 2011 р. № 1802/ЗП-11 (далі — Регламент). Відповідно до пп. 4.1.4 п. 4.1 Регламенту інформація про дату, час та місце засідань (крім організаційних) є загальнодоступною та розміщується на офіційному веб-порталі Комісії. Забезпечення доведення до відома осіб, щодо яких мають розглядатись питання, повідомлення Голови Комісії про виклик їх на засідання покладається на секретаря Комісії (ч. 4 ст. 94 Закону № 2453-VI, пп. 4.1.2. п. 4.1. розділу IV Регламенту). Однак представником відповідача не надано суду доказів того, що інформація про перелік питань, в тому числі щодо позивача, була розміщена на веб-порталі і останній мав можливість ознайомитись з нею.

З урахуванням наведеного суд доходить висновку про невиконання відповідачем вимог, передбачених ч. 7 ст. 94 Закону № 2453-VI.

Тому суд, керуючись статтями 18, 159–163, 171-1 КАСУ,

п о с т а н о в и в:

Позовні вимоги К. задовольнити.

Визнати незаконним рішення Вищої кваліфікаційної комісії суддів України від 15 вересня 2011 р. №2 798/ДП-11 про відкриття дисциплінарної справи щодо судді Галицького районного суду Івано-Франківської області К.

Постанова є остаточною і не підлягає перегляду в апеляційному чи касаційному порядку.

У Х В А Л А
ВИЩОГО АДМІНІСТРАТИВНОГО СУДУ УКРАЇНИ
від 26 грудня 2011 р.

(в и т я г)

Суддя Вищого адміністративного суду України Сорока М. О., перевіrivши позовну заяву Т. до Верховної Ради України про визнання протиправною бездіяльності щодо забезпечення прямої дії ст. 84 Конституції України на пленарних засіданнях Верховної Ради України та зобов'язання забезпечити дію ст. 84 Конституції України на пленарних засіданнях Верховної Ради України,

в с т а н о в и в:

Т. пред'явив позов до Верховної Ради України про визнання протиправною бездіяльності щодо забезпечення прямої дії ст. 84 Конституції України на пленарних засіданнях Верховної Ради України та зобов'язання забезпечити дію ст. 84 Конституції України на пленарних засіданнях Верховної Ради України.

Позов обґрунтовує порушенням відповідачем встановленої ст. 84 Конституції України процедури прийняття законів України «Про внесення змін до Закону України «Про Державний бюджет України на 2011 рік» та «Про заходи щодо законодавчого забезпечення реформування пенсійної системи», зокрема вимоги щодо особистого голосування народним депутатом України на засіданнях Верховної Ради України.

Особливості провадження у справах щодо оскарження актів, дій чи бездіяльності Верховної Ради України визначені ст. 171-1 КАСУ, згідно з якою правила цієї статті поширюються на розгляд адміністративних справ щодо законності (крім конституційності) постанов Верховної Ради України, дій чи бездіяльності Верховної Ради України.

Положеннями ст. 171-1 КАСУ не передбачено можливості оскарження законів України, прийнятих Верховною Радою України на виконання покладених на неї Конституцією України повноважень.

Відповідно до ч. 2 ст. 4 КАСУ юрисдикція адміністративних судів поширюється на всі публічно-правові спори, крім спорів, для яких законом встановлений інший порядок судового вирішення.

Пунктом 1 ч. 3 ст. 17 КАСУ встановлено, що юрисдикція адміністративних судів не поширюється на публічно-правові справи, що віднесені до юрисдикції Конституційного Суду України.

Згідно зі ст. 150 Конституції України до повноважень Конституційного Суду України належить вирішення питань про відповідність Конституції

України (конституційність) законів та інших правових актів Верховної Ради України, актів Президента України, актів КМУ, правових актів Верховної Ради АРК.

Закони та інші правові акти за рішенням Конституційного Суду України визнаються неконституційними повністю чи в окремій частині, якщо вони не відповідають Конституції України або якщо була порушена встановлена Конституцією України процедура їх розгляду, ухвалення або набрання ними чинності (ч. 1 ст. 152 Конституції України).

Отже, вимоги, що ґрунтуються на порушенні Верховною Радою України встановленої Конституцією України процедури прийняття конкретних законів (голосування одних народних депутатів України за інших), не належать до юрисдикції Вищого адміністративного суду України як суду першої інстанції.

Пунктом 1 ч. 1 ст. 109 КАСУ встановлено, що суддя відмовляє у відкритті провадження в адміністративній справі, якщо заяву не належить розглядати в порядку адміністративного судочинства.

З огляду на викладене відсутні підстави для відкриття провадження в адміністративній справі.

Керуючись п. 1 ч. 1 ст. 109, ст. 171-1 КАСУ,

у х в а л и в:

Відмовити Т. у відкритті провадження в адміністративній справі за його позовом до Верховної Ради України про визнання бездіяльності протиправною, зобов'язання вчинити дії.

Роз'яснити позивачеві, що розгляд його справи віднесено до юрисдикції Конституційного Суду України.

Ухвала набирає законної сили з моменту її прийняття і оскарженню не підлягає.

У Х В А Л А

ВИЩОГО АДМІНІСТРАТИВНОГО СУДУ УКРАЇНИ

від 29 грудня 2011 р.

(в и т я г)

Суддя Вищого адміністративного суду України Рецебуринський Ю. Й., перевірявши на предмет відповідності вимогам чинного законодавства позовну заяву С. до Верховної Ради України про визнання постанови незаконною,

В С Т А Н О В И В:

У грудні 2011 р. С. звернувся до суду з позовною заявою, в якій просив визнати Постанову Верховної Ради України «Про порядок тимчасової дії на території України окремих актів законодавства Союзу РСР» від 12 вересня 1991 р. № 1545-ХІІ незаконною та такою, що не відповідає правовим актам вищої юридичної сили, і нечинною в частині застосування на території України законодавства Союзу РСР, які визначають права і обов'язки громадян України.

Відповідно до п. 5 ч. 1 ст. 107 КАСУ після одержання позовної заяви суддя з'ясовує, чи подано адміністративний позов у строк, установлений законом (якщо подано заяву про поновлення цього строку, то чи є підстави для її задоволення).

За правилами ст. 99 КАСУ адміністративний позов може бути подано в межах строку звернення до адміністративного суду, встановленого цим Кодексом або іншими законами; для звернення до адміністративного суду за захистом прав, свобод та інтересів особи встановлюється шестимісячний строк, який, якщо не встановлено інше, обчислюється з дня, коли особа дізналася або повинна була дізнатися про порушення своїх прав, свобод чи інтересів.

Відповідно до ст. 100 КАСУ адміністративний позов, поданий після закінчення строків, установлених законом, залишається без розгляду, якщо суд за заявою особи, яка його подала, не знайде підстав для поновлення строку.

З матеріалів позовної заяви вбачається, що оскаржувана Постанова Верховної Ради України «Про порядок тимчасової дії на території України окремих актів законодавства Союзу РСР» була прийнята 12 вересня 1991 р.

З позовною заявою С. звернувся до суду лише 13 грудня 2011 р. (відповідно до відтиску штампу на конверті), тобто з пропуском шестимісячного строку звернення до адміністративного суду, встановленого ч. 2 ст. 99 КАСУ.

Клопотання про поновлення строку для звернення до суду позивач до позову не додав.

Керуючись статтями 99, 100, 160, 165, 171-1 КАСУ,

у х в а л и в:

Позовну заяву С. до Верховної Ради України про визнання постанови незаконною залишити без розгляду.

Ухвала набирає законної сили з моменту постановлення та оскарженню не підлягає.

ПОСТАНОВА
ВИЩОГО АДМІНІСТРАТИВНОГО СУДУ УКРАЇНИ
від 17 січня 2012 р.

(в и т я г)

Вищий адміністративний суд України у складі колегії суддів: Зайця В. С. (головуючого, доповідача), Веденяпіна О. А., Зайцева М. П., Олексієнка М. М., Рецебуринського Ю. Й. (суддів), розглянувши в письмовому провадженні адміністративний позов В. до Вищої кваліфікаційної комісії суддів України про визнання рішення незаконним та стягнення моральної шкоди,

В С Т А Н О В И В:

У червні 2011 р. В. пред'явив позов до Вищої кваліфікаційної комісії суддів України (далі — ВККС України) про визнання незаконним рішення ВККС України від 11 травня 2011 р. про відмову у відкритті дисциплінарної справи відносно суддів апеляційного суду Харківської області Г., Л., та суддів Львівського апеляційного адміністративного суду Б., О., С., Л. А., Н., З., Н. С., К. та стягнення моральної шкоди.

В обґрунтування вимог зазначив, що, відмовляючи у відкритті дисциплінарної справи відносно суддів апеляційного суду Харківської області Г., Л. ВККС України своє рішення ніяк не мотивувала, а послалась лише на те, що доводи та аргументи скажника могли бути предметом розгляду судом касаційної інстанції. Апеляційні скарги по справах за його позовами до Генеральної прокуратури України, Державного казначейства України про визнання дій протиправними, до Прокуратури Харківської області про визнання бездіяльності протиправною, до Генеральної прокуратури України, ГУ ДКУ в Рівненській області про визнання рішення недійсним, до Прокуратури Харківської області про визнання дій неправомірними та інші судьями Львівського апеляційного адміністративного суду тривалий час не розглянуті та судові рішення по них не постановлені, чим порушено його право на справедливий, своєчасний судовий розгляд.

На думку позивача, наведені ним факти є підставою для притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності. Однак у відповідь на свої скарги, які були направлені до ВККС України, отримав рішення відповідача про відмову у відкритті дисциплінарної справи відносно вказаних суддів.

ВККС України було подано заперечення, у якому просить в задоволенні позову В. відмовити у повному обсязі.

Дослідивши матеріали справи, колегія суддів вважає, що позов задоволенню не підлягає.

Судом встановлено, що В. звернувся зі скаргами до ВККС України щодо незгоди з постановленим відносно нього вироком від 24 листопада 2003 р., а також наявності підстав для притягнення суддів апеляційного суду Харківської області, які постановляли вирок, та суддів Львівського апеляційного адміністративного суду за порушення строків розгляду апеляційних скарг до дисциплінарної відповідальності.

Листом від 6 грудня 2010 р. член ВККС України С. Д. повідомив позивача, що ВККС України проведено перевірку незаконності дій (на думку позивача), допущених суддями апеляційного суду Харківської області Г. та Л. при постановленні вироку. У відповіді зазначив, що обставини, викладені в скарзі позивача, не містять відомостей про наявність ознак дисциплінарного проступку в діях суддів при постановленні вироку.

22 лютого 2011 р. член ВККС України С. Д. повідомив позивача, що ВККС України під час проведення перевірки інформації, наведеної у його скаргах, встановлено, що причиною тривалого розгляду апеляційних скарг В. є велика кількість адміністративних справ, які надійшли на розгляд до Львівського апеляційного адміністративного суду.

На підставі проведених перевірок членом ВККС України С. Д. був складений висновок з пропозицією ВККС України відмовити у відкритті дисциплінарних справ відносно суддів апеляційного суду Харківської області Г., Л. та суддів Львівського апеляційного адміністративного суду Б., О., С., Л. А., Н., З., Н. С., К. у зв'язку з відсутністю підстав для притягнення до дисциплінарної відповідальності, передбачених ст. 83 Закону України «Про судоустрій і статус суддів».

11 травня 2011 р. відповідно до ст. 97 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» ВККС України було прийняте рішення про відмову у відкритті дисциплінарної справи відносно суддів апеляційного суду Харківської області та суддів Львівського апеляційного адміністративного суду.

Згідно із ст. 90 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» ВККС України є постійно діючим органом у системі судоустрою України, порядок роботи якого визначається її регламентом, прийнятим більшістю від загального складу ВККС України.

Пунктом 8 ч. 1 ст. 91 зазначеного Закону передбачено, що до повноважень ВККС України, серед інших, віднесено розгляд заяв та повідомлень про дисциплінарну відповідальність суддів місцевих та апеляційних судів, а також, за наявності підстав, порушення дисциплінарних справ і здійснення дисциплінарного провадження.

Підстави для проведення дисциплінарного провадження визначені ч. 1 ст. 83 цього Закону, відповідно до яких суддю до дисциплінарної відповідальності може бути притягнуто за: 1) істотні порушення норм процесуального права при здійсненні правосуддя, пов'язані, зокрема, з відмовою у доступі

особи до правосуддя з підстав, не передбачених законом, порушення вимог щодо розподілу та реєстрації справ у суді, правил підсудності чи підвідомчості, необґрунтоване вжиття заходів забезпечення позову; 2) невжиття суддею заходів щодо розгляду заяви, скарги чи справи протягом строку, встановленого законом; 3) порушення вимог щодо неупередженого розгляду справи, зокрема порушення правил щодо відводу (самовідводу); 4) систематичне або грубе одноразове порушення правил суддівської етики, що підриває авторитет правосуддя; 5) розголошення таємниці, що охороняється законом, в тому числі таємниці нарадчої кімнати або таємниці, яка стала відомою судді під час розгляду справи у закритому судовому засіданні; 6) неподання або несвоечасне подання для оприлюднення декларації про майновий стан і доходи (податкової декларації), зазначення в ній завідомо неправдивих відомостей.

Порядок здійснення дисциплінарного провадження щодо судді визначений ст. 86 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», відповідно до якої вказана процедура передбачає такі стадії: 1) здійснення перевірки даних про наявність підстав для притягнення судді до дисциплінарної відповідальності; 2) відкриття дисциплінарної справи; 3) розгляд дисциплінарної справи; 4) прийняття рішення.

Оскільки при проведенні перевірки скарг В. підстав для притягнення суддів апеляційного суду Харківської області Г., Л. та суддів Львівського апеляційного адміністративного суду Б., О., С., Л. А., Н., З., Н. С., К. до дисциплінарної відповідальності встановлено не було, 11 травня 2011 р. ВККС України було прийнято рішення про відмову у відкритті дисциплінарної справи відносно цих суддів.

Відповідно до ч. 2 ст. 19 Конституції України органи державної влади та місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

З огляду на викладене суд вважає, що відповідач, провівши перевірку скарг позивача, розглянув її результати на своєму засіданні і відмовив у відкритті дисциплінарної справи відносно суддів апеляційного суду Харківської області та суддів Львівського апеляційного адміністративного суду, діяв на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України, а тому підстав для задоволення позовних вимог не вбачає.

Керуючись статтями 158–163, 171-1 КАСУ, суд

П О С Т А Н О В И В:

В задоволенні адміністративного позову В. до ВККС України про визнання незаконним рішення та стягнення моральної шкоди відмовити.

Постанова є остаточною і не підлягає перегляду в апеляційному чи касаційному порядку.

У Х В А Л А
ВИЩОГО АДМІНІСТРАТИВНОГО СУДУ УКРАЇНИ
від 2 лютого 2012 р.

(в и т я г)

Суддя Вищого адміністративного суду України К., ознайомившись з позовною заявою МПП «Гавань» до Верховної Ради України про про визнання незаконними та недійсними внесення змін до ГПКУ,

в с т а н о в и в:

МПП «Гавань» звернулось до Вищого адміністративного суду України з позовом, в якому фактично просить визнати незаконними дії Верховної Ради України з прийняття Закону України «Про внесення змін до деяких законів України щодо вдосконалення порядку здійснення судочинства» від 20 грудня 2011 р. № 41-76-VI, яким внесено зміни до статей 112, 113 ГПКУ.

Особливості провадження у справах щодо оскарження актів, дій чи бездіяльності Верховної Ради України визначені ст. 171-1 КАСУ, згідно з якою правила цієї статті поширюються на розгляд адміністративних справ щодо законності (крім конституційності) постанов Верховної Ради України, дій чи бездіяльності Верховної Ради України.

Відповідно до ч. 2 ст. 4 КАСУ юрисдикція адміністративних судів поширюється на всі публічно-правові спори, крім спорів, для яких законом встановлений інший порядок судового вирішення.

Пунктом 1 ч. 3 ст. 17 КАСУ встановлено, що юрисдикція адміністративних судів не поширюється на публічно-правові справи, що віднесені до юрисдикції Конституційного Суду України.

Згідно зі ст. 150 Конституції України до повноважень Конституційного Суду України належить вирішення питань про відповідність Конституції України (конституційність) законів та інших правових актів Верховної Ради України, актів Президента України, актів КМУ, правових актів Верховної Ради АРК.

Закони та інші правові акти за рішенням Конституційного Суду України визнаються неконституційними повністю чи в окремі частині, якщо вони не відповідають Конституції України або якщо була порушена встановлена Конституцією України процедура їх розгляду, ухвалення або набрання ними чинності (ч. 1 ст. 152 Конституції України).

Отже, адміністративний позов МПП «Гавань» не належить розглядати в порядку адміністративного судочинства, а тому відповідно до п. 1 ч. 1 ст. 109 КАСУ у відкритті провадження в адміністративній справі слід відмовити.

Керуючись статтями 109, 160 КАСУ,

у х в а л и в:

Відмовити у відкритті провадження в адміністративній справі за позовом МПП «Гавань» у зв'язку з тим, що заяву не належить розглядати в порядку адміністративного судочинства.

Роз'яснити позивачеві, що розгляд його справи віднесено до юрисдикції Конституційного Суду України.

Ухвала є остаточною і оскарженню в апеляційному чи касаційному порядку не підлягає.

П О С Т А Н О В А
ВИЩОГО АДМІНІСТРАТИВНОГО СУДУ УКРАЇНИ
від 15 лютого 2012 р.

(в и т я г)

Вищий адміністративний суд України у складі: Черпака Ю. К. (головуючого, доповідача), Кочана В. М., Олексієнка М. М., Рецебуринського Ю. Й., Шведа Е. Ю. (суддів), розглянувши у відкритому судовому засіданні адміністративну справу за позовом П. до Вищої кваліфікаційної комісії суддів України (далі — Комісія) про визнання незаконним і скасування рішення,

в с т а н о в и в:

16 грудня 2011 р. П. пред'явила позов до Комісії про визнання незаконним і скасування рішення від 3 листопада 2011 р. № 3583/ДП-11 про направлення рекомендації до Вищої ради юстиції для вирішення питання щодо внесення подання про звільнення з посади судді за порушення присяги за скаргою К. (а. с. 2-9).

Позов обґрунтувала тим, що не вчиняла дій, які порушують присягу судді, а висновок Комісії про недотримання нею основоположних принципів судочинства і несумлінне виконання суддівських обов'язків є безпідставним. Зазначила, що чесно, сумлінно і добросовісно вживала заходи для всебічного розгляду справи за обвинуваченням А. за ч. 3 ст. 286 ККУ і умисно не затягувала строків розгляду цієї кримінальної справи. Тривалість розгляду справи викликана її складністю, неналежною якістю досудового розслідування, суперечливістю доказів, клопотаннями потерпілого К. та інших потерпілих про необхідність з'ясування всіх обставин для задоволення цивільних позовів, забезпечення реального стягнення на їх користь завданої шкоди в результаті судового розгляду. В оскарженому рішенні йдеться про порушення

розумних строків розгляду справи, що не є підставою для визнання вироку незаконним і його скасування та, відповідно, не може вважатися порушенням присяги судді. Вважає, що дотримання принципу розумності строку розгляду справи не може застосовуватись всупереч іншим основоположним принципам кримінального судочинства, таким як забезпечення прав учасників процесу, всебічне, повне і об'єктивне дослідження обставин справи. Окрім того, Комісією пропущено встановлений законом річний строк для прийняття такого рішення.

У письмовому запереченні проти позову та додатковому запереченні Комісія просить відмовити в задоволенні позову. Зазначає, що при вирішенні питання про направлення рекомендації до Вищої ради юстиції щодо внесення подання про звільнення П. з посади судді Комісія діяла в межах наданих їй повноважень та відповідно до норм чинного законодавства України. Під час розгляду дисциплінарної справи Комісія дійшла висновку, що відкладення розгляду справи суддею П. протягом тривалого часу у зв'язку з неявкою сторін, призначення автотехнічних експертиз не є виправданим та порушує розумні строки розгляду справи, оскільки наведені обставини призвели до спливу строку давності і звільнення підсудного А. від кримінальної відповідальності. Викладене, на думку відповідача, свідчить про порушення присяги судді шляхом недотримання основоположних принципів судочинства, несумлінного виконання обов'язків судді, що підриває авторитет суддівської влади та порочить звання судді. Однак рішення Комісії має рекомендаційний характер і не породжує остаточного правового наслідку, оскільки до повноважень Вищої ради юстиції належить безпосередній розгляд такої категорії справ та прийняття рішення про встановлення факту наявності у діях позивача порушення присяги судді.

У судовому засіданні позивачка і представник відповідача підтримали свої доводи.

Вислухавши пояснення сторін, дослідивши матеріали справи, суд вважає, що позов не підлягає задоволенню.

В березні 1993 р. П. обрана суддею Апостолівського районного суду Дніпропетровської області. 11 березня 1993 р. П. прийняла присягу судді. Постановою Верховної Ради України від 19 червня 2003 р. № 1016-IV позивачка обрана суддею безстроково. На роботі характеризується позитивно.

За результатами перевірки відомостей, викладених у зверненні К. від 18 жовтня 2010 р., членом Комісії М. складено висновок з пропозицією про відкриття дисциплінарної справи стосовно судді Апостолівського районного суду Дніпропетровської області П.

Рішенням Вищої кваліфікаційної комісії суддів України від 15 вересня 2011 р. № 2778/Дп-11 відкрито дисциплінарну справу відносно судді П.

З листопада 2011 р. Комісією прийнято рішення № 3583/Дп-11 про направлення рекомендації до Вищої ради юстиції для вирішення питання щодо внесення подання про звільнення судді Апостолівського районного суду Дніпропетровської області П. з посади за порушення присяги за скаргою К.

Як зазначено в цьому рішенні, підставою для його прийняття стали такі обставини.

Ухвалою судді Апостолівського районного суду Дніпропетровської області П. від 16 жовтня 2000 р. прийнято до провадження кримінальну справу за обвинуваченням А. за ч. 3 ст. 286 ККУ. Постановою Апостолівського районного суду Дніпропетровської області від 21 серпня 2010 р. провадження в кримінальній справі закрито внаслідок спливу строку давності.

Слухання у справі призначались з інтервалами 2–5 місяців і відкладались численну кількість разів. Так, 3 січня 2002 р. справу призначено на 25 лютого 2002 р. (перерва строком 2 місяці), 17 березня 2006 р. справу призначено на 31 травня 2006 р. (перерва строком 2,5 місяці), 9 квітня 2007 р. справу призначено на 12 червня 2007 р. (перерва строком 2,5 місяці), 12 червня 2007 р. справу призначено на 23 вересня 2007 р. (перерва строком 3,5 місяці), 5 листопада 2007 р. справу призначено на 17 січня 2008 р. (перерва строком 2,5 місяці), 17 січня 2008 р. справу призначено на 10 березня 2008 р. (перерва строком 2 місяці).

Тричі призначалась автотехнічна експертиза: 24 січня 2001 р. (тривала до 24 грудня 2001 р.), 15 січня 2003 р., 14 січня 2005 р. (тривала до 9 лютого 2006 р.) та двічі справа поверталась до прокуратури Дніпропетровської області для проведення додаткового розслідування: 13 жовтня 2001 р. (додаткове розслідування тривало до 24 грудня 2001 р.) та 21 березня 2002 р. (додаткове розслідування тривало до 9 вересня 2002 р.).

За вирахуванням часу знаходження справи на додатковому розслідуванні та часу проведення автотехнічної експертизи справа перебувала на розгляді у судді П. 6 років 4 місяці.

Комісія дійшла висновку, що суддя П. порушила присягу судді шляхом недотримання основоположних принципів судочинства, а також, несумлінно виконуючи обов'язки судді, спричинила надзвичайно тривалий розгляд кримінальної справи за обвинуваченням А. з необґрунтованих причин, що призвело до закриття справи внаслідок спливу строку давності. Вважає, що такі дії судді П. підривають авторитет суддівської влади та порочать звання судді.

Відповідно до п. 5 ч. 5 ст. 126 Конституції України суддя звільняється з посади у зв'язку з порушення ним присяги судді.

Статтею 105 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 7 липня 2010 р. № 2453-VI передбачено, що факти, які свідчать про порушення суддею присяги, мають бути встановлені Вищою кваліфікаційною комісією суддів України або Вищою радою юстиції.

Згідно з ч. 5 ст. 87 цього Закону за наслідками дисциплінарного провадження Вища кваліфікаційна комісія суддів України може прийняти рішення про направлення рекомендації до Вищої ради юстиції для вирішення питання щодо внесення подання про звільнення судді з посади за наявності для цього підстав.

За приписами ст. 30 Закону України «Про Вищу раду юстиції» Вища кваліфікаційна комісія суддів України є одним із суб'єктів звернення до Вищої ради юстиції з пропозицією про прийняття подання про звільнення судді з посади.

Отже, відповідач не порушив правила наведеної процедури, а його рішення за формою і змістом відповідає вимогам ч. 6 ст. 87 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», оскільки воно містить, зокрема, встановлені обставини у справі з посиланням на докази, мотиви, з яких ухвалено рішення.

Перевіряючи правильність рішення Комісії щодо її висновку про порушення суддею присяги, колегія суддів враховує таке.

Органом досудового слідства А. обвинувачувався в порушенні правил безпеки руху і експлуатації транспорту, що спричинило загибель кількох осіб. Так, А. при управлінні автомобілем ЗІЛ, що належав ВАТ «Криворізький промкомбінат», завчасно виявивши на своїй смузі руху автомобіль ВАЗ під керуванням водія К. М., який рухався в зустрічному напрямку, не застосував гальмування і зупинку на займаній смузі, а вчинив маневр відвороту вліво в сторону зустрічного руху, де зіткнувся з автомобілем ВАЗ, що зайняв свою смугу руху. Наслідком цього стала смерть водія К. М. і двох пасажирів у автомобілі ВАЗ.

В проведеній в ході досудового слідства автотехнічній експертизі йшлося про те, що не тільки дії водія А., який порушив вимоги п. 12.3 Правил дорожнього руху (далі — ПДР), знаходяться в причинному зв'язку з наслідками технічного характеру ДТП, а й між невиконанням водієм К. М. вимог п. 10.1 ПДР і наслідками технічного характеру ДТП є причинний зв'язок.

Прийнявши 16 жовтня 2000 р. справу до свого провадження, суддя П. 24 січня 2001 р. за заявами представників потерпілих призначила повторну судово-автотехнічну експертизу, проведення якої доручила Дніпропетровському відділенню Харківського НДІСЕ.

Згідно з висновком цієї експертизи від 5 травня 2001 р. дії водія автомобіля ЗІЛ А. не відповідали вимогам пунктів 1.4 і 10.1 ПДР, що з технічної точки зору перебуває в прямому причинному зв'язку з фактом ДТП; в діях водія автомобіля ВАЗ К. М. не вбачається невідповідності вимогам ПДР, які могли б перебувати в причинному зв'язку з цією ДТП.

На підставі висновку повторної автотехнічної експертизи суддя П. за клопотаннями адвокатів потерпілих прийняла постанови від 13 жовтня 2001 р. та від 21 березня 2002 р. про направлення справи на додаткове роз-

слідування: перший раз — для інкримінування А. порушення пунктів 1.4 і 10.1 ПДР, другий раз — для скасування постанови слідчого про відмову в порушенні кримінальної справи стосовно К. М., яка виносилась у зв'язку з його смертю.

Після виправлення вказаних судом недоліків і усунення прогалин кримінальна справа надійшла до суду 9 вересня 2002 р.

В затвердженому заступником прокурора Дніпропетровської області обвинувальному висновку особами, яких необхідно викликати в судове засідання, були зазначені: один обвинувачений, п'ять потерпілих, представник цивільного позивача — юридичної групи штабу УМВС України в Дніпропетровській області (щодо витрат на проведення експертизи), двоє свідків. Окрім того, цивільним відповідачем у справі визнане ВАТ «Криворізький промкомбінат».

За такої кількості учасників процесу суддя П. розглядала кримінальну справу ще до 21 серпня 2010 р.

При цьому у період з 15 січня 2003 р. до 2 вересня 2004 р. в розгляді справи 10 разів оголошувалась перерва на тривалий строк і ніхто не був допитаний в судових засіданнях через неявку когось з учасників процесу, зокрема, 19 березня 2003 р. — цивільного позивача, 23 січня 2004 р. — свідка. В судовому засіданні 31 травня 2004 р. оголошена перерва до 2 вересня 2004 р. у зв'язку з розглядом суддею П. іншої кримінальної справи.

За клопотанням адвоката підсудного ухвалою суду від 14 січня 2005 р. призначено другу повторну судово-автотехнічну експертизу, проведення якої доручено Київському НДІСЕ. Підставою для цього зазначено те, що у справі є дві автотехнічні експертизи, які мають суперечливі висновки, що викликає в суду труднощі при вирішенні питання про ступінь винуватості підсудного А. (в друкованому примірнику ухвали на с. 153 т. 3 кримінальної справи записано «...что вызывает у суда трудности при решении вопроса о снятии виновности с подсудимого А.»).

Матеріали кримінальної справи свідчать про те, що до 20 грудня 2005 р. справа не надсилалась для проведення експертизи, а 9 січня 2006 р. повернута відділенням зв'язку до суду у зв'язку з неправильною адресою експертної установи. З цього часу і до 15 червня 2008 р. суддя П. з'ясовувала в підсудного точну адресу Київського НДІСЕ.

Листом Київського НДІСЕ від 16 липня 2008 р. справу повернуто до суду через відсутність постанови про призначення автотехнічної експертизи і мотивів того, чому неможливо провести експертизу в установі за зоною обслуговування (Харківському НДІСЕ).

Лише 8 серпня 2008 р., тобто через 3 роки 6 місяців, справа в належному стані надіслана до Київського НДІСЕ.

Згідно з висновком повторної судової автотехнічної експертизи від 31 серпня 2009 р. дії водія А., що не відповідали вимогам п. 11.3 ПДР, знаходяться в причинному зв'язку з цією ДТП з технічної точки зору.

Отримавши справу 4 вересня 2009 р., суддя П. ще 12 разів відкладала її слухання через неявку когось з учасників процесу, хвороби адвоката підсудного, самого підсудного та судді і закінчила її розгляд прийняттям постанови від 21 серпня 2010 р. про закриття провадження в кримінальній справі зі звинувачення А. за ч. 3 ст. 286 ККУ внаслідок спливу строку давності.

Отже, кримінальна справа, яка надійшла до районного суду в одному томі (156 сторінок) та не передавалась в апеляційну і касаційну судові інстанції, розглядалась суддею П. 9 років і 10 місяців.

При розгляді справ, пов'язаних із тривалістю судочинства (ст. 6 Європейської конвенції з прав людини і основоположних свобод), Європейський суд неодноразово звертав увагу на принцип належного здійснення правосуддя, що припускає обов'язок представників судових органів запобігати появі будь-якого невинуватого відстрочення в розгляді справи.

Позивач пояснює тривалий розгляд справи неявкою учасників процесу, зокрема потерпілих, необхідності повного і всебічного з'ясування всіх обставин справи, у тому числі для вирішення цивільних позовів.

З протоколів судових засідань видно, що після повернення кримінальної справи з другого додаткового розслідування (вересень 2002 р.) жодного разу не були допитані представники цивільного позивача і цивільного відповідача та свідки, в судових засіданнях оголошувались перерви, і розгляд справи відкладався з однієї дати на іншу 41 раз за будь-якої причини, задовольнялися всі без винятку клопотання, без правового аналізу їх обґрунтованості, без можливого допиту учасників процесу, які з'явилися. До осіб, які неодноразово не прибували в суд, не застосовувались можливі заходи процесуального примусу, а цивільні позови в кінцевому рахунку залишені без розгляду.

Такі чинники, як відсутність повноважень судді з березня по 19 червня 2003 р., призупинення роботи суду з питань прийому громадян і розгляду справ усіх категорій з 22 травня по вересень 2008 р. за постановою Головного державного санітарного лікаря Апостолівського району від 21 травня 2008 р., завантаженість і зайнятість судді в розгляді інших справ, на які звертала увагу позивачка П. у своїх поясненнях в судовому засіданні, за своєю дією та в часовому вимірі не стосувалися організації проведення другої повторної автотехнічної експертизи у період із січня 2005 р. по серпень 2008 р. Перебування П. на лікарняному з 17 травня 2010 р. по 9 липня 2010 р., а потім у відпустці до 27 липня 2010 р. вже не впливало на результат розгляду кримінальної справи, оскільки 17 травня 2010 р. сплив граничний строк притягнення А. до кримінальної відповідальності.

Поведінка судді П. при виконанні професійних обов'язків, яка кваліфікується Комісією як порушення присяги судді, бере початок тоді, коли не існувало законодавчого визначення поняття «порушення присяги судді», хоч відповідальність за таке порушення передбачалось п. 5 ч. 5 ст. 126 Конституції України, а процедура звільнення з посади з цієї підстави — ст. 31 Закону України «Про Вищу раду юстиції», Законом України «Про порядок обрання на посаду та звільнення з посади професійного судді Верховною Радою України».

Відповідно до ст. 6 Закону України «Про статус суддів», який був чинний до 30 липня 2010 р., суддя при здійсненні правосуддя зобов'язаний дотримуватися Конституції та законів України, забезпечувати повний, всебічний та об'єктивний розгляд судових справ з дотриманням встановлених законом строків, а також не допускати вчинків та будь-яких дій, що порочать звання судді і можуть викликати сумнів у його об'єктивності, неупередженості та незалежності. Приймаючи присягу, зміст якої визначений ст. 10 цього Закону, суддя урочисто присягає чесно і сумлінно виконувати обов'язки судді, здійснювати правосуддя, підкоряючись тільки закону, бути об'єктивним і справедливим.

У статті 12 Кодексу професійної етики судді, затвердженого V з'їздом суддів України 24 жовтня 2002 р., зазначено, що суддя має докладати всіх зусиль для того, щоб, на думку розсудливої, законослухняної та поінформованої людини, його поведінка була бездоганною.

З огляду на наведене суть порушення присяги судді була пов'язана з такими істотними проступками (вчинками) судді, які повністю суперечать тому, що на нього покладено, підривають довіру до нього як носія судової влади, призводять до тяжких і незворотних наслідків, тому унеможливають подальше виконання ним своїх функцій.

15 травня 2010 р. набрала чинності в новій редакції ст. 32 Закону України «Про Вищу раду юстиції», якою встановлено, що порушенням суддею присяги є: вчинення ним дій, що порочать звання судді і можуть викликати сумнів у його об'єктивності, неупередженості та незалежності, у чесності та непідкупності судових органів; незаконне отримання суддею матеріальних благ або здійснення витрат, що перевищують доходи такого судді та членів його сім'ї; умисне затягування суддею строків розгляду справи понад терміни, встановлені законом; порушення морально-етичних принципів поведінки судді.

Якщо Комісією встановлено факти затягування розгляду і вирішення кримінальної справи внаслідок призначення за клопотанням захисника підсудного ще однієї повторної автотехнічної експертизи, тривалого з'ясування через підсудного адреси загальновідомої експертної установи, надсилання до неї справи протягом трьох з половиною років без поважних причин, а також

численних необґрунтованих перенесень на тривалий час судових засідань, і це призвело до звільнення підсудного від кримінальної відповідальності за спливом строку давності, то вони правильно розцінені Комісією як несумлінне виконання обов'язків судді, вчинення дій, що порочать звання судді (до 15 травня 2010 р.); вчинення дій, що порочать звання судді і можуть викликати сумнів у його об'єктивності, неупередженості та незалежності (після 15 травня 2010 р.).

Однак рішення (пропозиція) Комісії, яке оспорується, має не обов'язковий, а рекомендаційний характер для Вищої ради юстиції, яка перевіряє правильність і повноту встановлених Комісією обставин, наявність чи відсутність факту порушення присяги судді.

Посилання позивачки на пропуск річного строку для прийняття Комісією вказаного рішення є безпідставним, оскільки чинним законодавством України не встановлено строків для вирішення питання про звільнення судді за порушення присяги, а річний строк з дня вчинення проступку застосовується при прийнятті рішення про накладення дисциплінарного стягнення у вигляді догани (ч. 4 ст. 87 Закону України «Про судоустрій і статус суддів»).

За наведених обставин відсутні підстави для задоволення позову.

Керуючись статтями 160, 167, 171-1 КАСУ, суд

п о с т а н о в и в:

В задоволенні позову відмовити повністю.

Постанова є остаточною і не підлягає перегляду в апеляційному чи касаційному порядку.